

dette Sprog ført overfor Landsthinget af en Minister, der repræsenterer Flertallet i denne Sal; tænk Dem ham staaende i det andet Thing og sig: Naar I negte tre Forlangender fra Folkethinget, saa faae I ingen Finantslov og saa handle I uberettiget. I skulle høre Eder idetmindste paa nogle af Punkterne; hvis ikke, have I Ansvaret. Jeg er overbevist om, at hvis den Tale lød i Landsthinget, vilde maa raabe paa Folkethingsparlamentarisme. Den høitærede Minister indskrænkede sig ikke dertil; han søiede et Ord til til Slutning, som jeg i høj Grad beklager. Han sagde: Den ved Grundloven hjemlede Bevillingsret kan ved, hvad der nu sker, komme til at staa paa Spil, og han tilføjede: Naar det viser sig, at den ikke kan bruges, fordi man ikke vil enes. Jeg vil haabe, at den høitærede Minister vil bortforklare denne Ytring, og jeg vil haabe, at han maa kunne gjøre det paa en noget mere tilfredsstillende Maade end det ærede Medlem for Kjerterminde (N. Andersen). Men saaledes som det nu staar, er det en Fornærmelse mod dette Thing. Bevillingsretten, dette Things Bevillingsret, kan ikke lide Stabe, fordi man ikke vil høre sig for et Forlangende fra det andet Things Side; det er en Umulighed; det er en fuldstændig uberettiget Udtalelse fra den høitærede Ministers Side, ligesaa uberettiget som den Udtalelse, som han, tror jeg, — jeg har ikke læst det i Aendenden, saa jeg kunde maaſte tage fejl, men jeg tror det ikke — kom med noget isorveien, at en saadan Holdning som den, vi indtog, kunde føre til Grundlovens Sprængning. Jeg tror, han brugte det Udtryk, men i hvert Fald er det den samme Tanke, der ligger i denne Udtalelse her, at Bevillingsmyndigheden kan tage Stabe, naar man ikke giver efter. Det kan den aldrig. Det kan ske, at Ministeriets Eksistens staaar paa Spil, naar det ikke forstaaar at bruge Forsatningen. Det kan ske, men det kan sandelig aldrig ske, at Forsatningen staaar paa Spil, fordi Ministeriet ikke forstaaar at bruge den. Grundloven har forubset det Tilfælde, at der indtræder en Sprængning af Finantsloven, som den, den høitærede Minister saa ofte siger er tilfede, naar man ikke bliver enig om en Finantslov; den har, som jeg udtrykkelig fremhævede i mit første Foredrag, ikke tilfældig undladt at træffe en mekanisk Afgjørelse, den har med Villie gjort det, fordi den derigjennem vilde styrke det konservative Element i Forsatningen, har derfor ogsaa forubset, hvad der vil indtræde, og har truffet sine Foranstaltninger i saa Henseende. Naar saavel en regelmæssig Finantslov som en isølge Pragis hjemlet, paa Overenskomst mellem alle Lovgivningsmagtens Faktorer bygget, midlertidig Finantslov mangler, maa efter Grundloven Skatterne ikke opkræves og ingen Udgift afholdes. Her har Grundloven udtrykkelig sagt, hvad der skal ske. Skatterne maa ikke opkræves, saa der kan aldrig der være Tale om en Sprængning af Forsatningen eller en Op-

hævelse af Bevillingsretten. Hvad der ophører, er kun Regeringens Evne til at regjere. Jeg tror og jeg haaber, at den Krusel, den høitærede Minister saaledes fremkom med i sit Foredrag, er undsluppet ham og ikke var saaledes ment; men jeg siger, at, som den lød, er den en overordentlig uheldig Krusel, navnlig fra et Ministeriums Side, der paastaar at være konservativ, thi Sligt kan kun føre til en fuldstændig Undergang og en fuldstændig Taben i Kredit af Alt, hvad der hertilands skalde bære de konservative Ideer.

Dinesen: Igaar, efterat det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (N. Sensen) havde haat Ordet, begjærede jeg Ordet for en kort Bemærkning, som den høitærede Formand imidlertid glemte at give mig. Jeg skal imidlertid ikke rette nogen Vebredelse mod ham derfor, da jeg foretrækker nu at kunne benytte mig af Ordet til at udtale mig lidt udførligere navnlig om det Spørgsmaal, det ærede Medlem, jeg nylig nævned, har reist. Han søgte ved at læse op af Aendenden for 1875 at godtgjøre, at forskjellige Medlemmer dengang havde stillet sig paa et andet Standpunkt end det, hvorpaa de stille sig nu; det kan nu være rigtigt eller urigtigt, ligesom man tager det. For det Første maa jeg bemærke, at Omstændighederne dengang og nu ere i en meget væsentlig Grad forskellige. Der er imidlertid en Ting, hvori de ligne hinanden, og det er dette, at de Spørgsmaal, hvorom der strides nu, ere de samme som dengang. Men dengang gif de Herrer af Flertallet ind paa at afgjøre de omstridte Spørgsmaal eller i hvert Fald de omstridte Spørgsmaal, som svare til de i dette Dieblif omstridte, paa den Maade, som vi netop fra den Side, hvor jeg staar, ønskede. Man var dengang uenig om Dækningen af Universitetets Underbalance. Det endte med, at man gif ind paa et saadant Tilskud fra Statskassens Side til Universitetet, at det, som oplyst af Mindretallets Ordfører forleden Dag, sandtes tilstrækkelig til omtrent at dække Underbalancen. Man gif dengang ind paa at give en første Bevilling til det Pandserfisk „Helgoland“, som tænkes at skulle være Forbilledet for det Pandserfisk, man nu søger Bevilling til, men som Flertallet ikke vil give. Man gif endvidere ind paa at give Lønnings-tillæg til Lønninger af indtil 4,000 Kr., hvilket blev rettet Aaret efter til, at Lønningerne med Tillæg indbefattet maatte naa op til 4,400 Kr. Jeg vil sige her til det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer, at dersom de nu vilde gaa ind paa at løse disse 3 Spørgsmaal paa den Maade, hvorpaa de bleve løste i 1875, vilde vi meget snart kunne blive enige om Tingene. Dersom det ærede Medlem havde læst noget videre i det Foredrag (Afbrydelse af Berg)... Det ærede Medlem for Veite Amts 2den Valgkreds siger nu, om vi saa ogsaa vilde sælge Estrup, dersom de